

Lk. 15.17-18.

Ekkor magába szállt. Ritka kifejezés ez a Bibliában. Mindössze egyszer, ezen az egy helyen fordul elő. Sehol máshol. Talán azért is van ez így, mert az, hogy valaki magába száll, az nagyon ritkán fordul elő az életben is. Nagyon-nagyon ritkán. Pedig ez a magába szállás a történet fordulópontja. Ez a magába szállás megváltoztatta a tékozló fiú életét. Tulajdonképpen itt fordul jóra a sorsa. Mélyen van bár, de innen már felfelé ível az életpálya. Ez a magába szállásos pillanat, amelyben egy új élet születik. A tékozló életből egy hazatérő, megtérő élet. Egy értelmes élet. Egy atyai szeretetet elfogadni és értékelni tudó élet. Ez az a pillanat, melyről az atya később így beszél: ez az én fiam meghalt és feltámadott. Ez az újjászületés pillanata. És az áldások kapuja kinyílt előtte, de ehhez előbb magába kellett szállnia, becsülettel szembe kellett nézzen azzal, amit magában talál, szembenézni életével, helyzetével, tetteivel, eddigi viselkedésével. Szembe kellett néznie magával becsületesen, őszintén. – Hú de nem szeretik az emberek ezt! Ő, a tékozló se szeretete. Hallogatta is amíg lehetett, és nem is tette volna meg, ha nem olyan éhes. Nem szállt magába az atya jóságától. Nem hatódott meg, és nem nézett magába, amikor az atyai házban megvolt mindene. Nem szállt magába akkor se, mikor látta az atya szomorú arcát, miközben ő vígan búcsút intett neki. Nem szállt magába, kicsapongásai közepette. Lelkiismeret furdalás nélkül tette a rosszat, élvezte a bűnt, s esze ágában sem volt, hogy magába szálljon. De nem szállt magába akkor sem, mikor elfogyott már mindene, sőt akkor sem, amikor éhínség jött arra a vidékre. Inkább elvállalta a legalantasabb munkát, minthogy magába szálljon. Inkább nézi és szagolja mások bűdös disznóit, minthogy belenézzen a saját lelkébe. Minthogy leszálljon saját szívének mélységeibe. Végül is érthető. A disznó kevésbé zavarba hozó látvány... Csak hát aztán már nagyon éhes lett, és akkor magába szállt.

Bizony régen volt már, hogy Jézus elmondta ezt a példázatot. Megvan annak már vagy kétezer éve. Sokat változott azóta a világ, sokat nőtt a tudomány, de az ember nem sokat változott. Az emberek azóta se szeretnek jobban magukba szállni, őszintén magukba nézni. Pedig mennyivel jobb lehetne a világ, mennyivel több lehetne a boldog ember, ha készek lennének az emberek (köztük akár vallásos keresztyén emberek is) magukba szállni. De nem. Inkább elvagyunk a mások disznóságaival. S amikor érezzük, hogy nem ez a lét, amire vágytunk, nem ez, amit ifjú korunkban megálmodtunk, akkor inkább a mások (valós vagy vélt) disznóságairól kezdünk el beszélni. Ebben jók vagyunk. Hibáztatjuk a férjünket vagy feleségünket. Hibáztatjuk a szüleinket. Hibáztatjuk a politikusokat. Hibáztatjuk a főnökünket. Mindenki hibás, ha én nem vagyok elég sikeres, gazdag, egészséges vagy boldog. Hibáztatjuk akár a mennyei Atyát is. Mindenkit, csak magunkba ne kelljen szállni.

Biztos ezt tette először a tékozló is. Hibás volt az atya: Miért engedett el? Hibás volt a bátyja: A képmutató! Az jóllakásig eszik, mert gyáva volt ahhoz, hogy eljöjjön velem. Pedig ketten, ketten megmutathattuk volna a világnak... De hát nem jött velem a piszok, pedig ő se szeretett ám olyan nagyon otthon lakni. Meg hibásak voltak a hálátlan barátok, meg az a zsugori kapitalista, akinek a disznóit kellett őrizni éhbérért. – Biztos ezen járt a tékozló észre is, mikor még nem volt elég éhes... De aztán magába szállt. Magába szállt, és megváltozott az élete. Újjászületett, és... - de ne siessünk ennyire előre! Inkább azt figyeljük, hogy mit talált magában!

Amikor komolyan elkezd foglalkozni magával először is meglátja, hogy mekkora számár! Felfedezi ugyanis a valós helyzetet, amibe sodorta magát. Apám béresei, ezek a gyűtment emberek jobban élnek, mint én a fiú. Mert ők közel vannak apámhoz, én meg távol vagyok tőle. Egyszerre csak elkezd realisan látni az apját, az atya még idegenekre is kiterjedő jóságát. És el kezdi látni azt is, ami miatt oly sok ember nem mer magába szállni: a saját gonoszságát. Ott a disznók között, csendes lelkiismeret vizsgálatában elkezd megismerni magát. Milyen ember vagyok is én. Azt hittem, különb vagyok apámnál, akit unalmas fickónak gondoltam. S mi a valóság? – mondta magának – Az hogy egy hálátlan fajankó vagy. Hálátlan tökfilkó, aki nem voltál képes felfogni, hogy milyen jó dolgod volt otthon. Látja már a tékozló, hogy hálátlan és bűnös ember. Vétkezett apja ellen, és vétkezett Isten ellen is. És látja, hogy a nagy mélységért, amelybe jutott élete, ő maga egyedül a hibás. Egyedül ő a felelős saját sorsáért. Hát mindez nem egy szép látvány. Nem könnyű szembenézni azzal, hogy életünk rossz dolgai miatt nem más a hibás. Könnyebb más disznóságai felett fanyalogni, mint a sajátjainkkal szembesülni... Igen, vétkeztem. Bűnös vagyok. Ez a mélypont, ahova hatalmas egónk, önigazoló énünk, fennhéjázó büszkeségünk nem akar leszállni. De a tékozló leszállt lelke mélyére. Ő valóban magába szállt. És e magába szállás végén, mikor átjutott a lelke gonoszságával való szembesülésen, akkor meglátta a kivezető utat is. Meglátta az élet útját. Meglátta a visszafordulás és bocsánatkérés lehetőségét. Megtalálta az alázat életre vezető útját. És a tékozlóból egy új ember született, aki immár többé nem tékozlolni akart, hanem szaladni haza az atyai házba, az ő szerető atyjához, hogy elrendezze vele a dolgokat. Elrendezze az atyjával és elrendezze az Istennel. Mert nem csak az atya ellen vétkezett, hanem az ég ellen is. És immár tudja, hogy mindkettőt rendezni kell. Így kezdődhet az új élet. – De ehhez át kellett mennie azon a nem szeretem dolgon, amire csak az éhség vitte rá, hogy magába szállt.

Mi vallásos emberek vagyunk, akik szívesen nevezük magunkat hívőknek is. De nem vagyunk benne biztos, hogy nekünk nem kéne gyakrabban magunkba szállni. Magunkba szállni, mikor úgy érezzük, hogy mások disznóságaival vagyunk körülveve. Attól félek, hogy gyakran mi hívő emberek is jobban szeretünk mások disznóságaival foglalkozni (azokat őrizni, nehogy egy is elkészüljön a feledés homályába), mint magunkba szállni. Attól tartok, ez megeshet velünk, mert ilyen az ember.

Ezért hadd irányítsam a figyelmet most tisztelettel arra, hogy a tékozló élete akkor indult el a boldog haza felé, mikor el tudott szakadni a mások disznó dolgaitól, és magába szállt. Gondolkodjunk el most azon: lehet, mi is lehetnénk boldogabbak? Lehet nekünk is egy kicsit gyakrabban kéne magunkba szállni?

1. Mi vitte rá a tékozló ifjút, hogy magába szálljon? Korábban vajon miért nem szállt magába?
 2. A magába szállásból milyen helyzetelemzés, milyen terv és milyen cselekedett származott.
 3. A tékozlónak bizonyára nehéz volt rávenni magát, hogy újra apja szemébe nézzen. Mit hozott neki a pillanat, mikor találkozott újra apjával?
-
- a) Szerinted miért megy olyan nehezen az embereknek, hogy magukba szálljanak?
 - b) Szükség van a fájdalmak megtapasztalására is ahhoz, hogy megismerjük magunkat? Mondjatok példát is!
 - c) Szükség van a fájdalmak megtapasztalására is ahhoz, hogy megismerjük a körülöttünk élő embereket? Mondjatok példát is!
 - d) Szükség van a fájdalmak megtapasztalására is ahhoz, hogy meglássuk Isten jóságát? Mondjatok példát is!
 - e) A te életednek volt olyan mély pontja, amely fordulópont is lett egyben? Mesélj!
 - f) Ha valami fájdalmad van, szívesebben foglalkozol mások disznóságaival, vagy kész vagy arra, hogy magadba szállj?
 - g) Szerinted lehet segíteni gyermekeinket (unokáinkat) abban, hogy kialakuljon bennük a hajlam a magukba szállásra? Vajon hogy lehet elérni, hogy ne mindig másokat hibáztassanak, hanem készek legyenek szembenézni magukkal?